

літературний альманах

*Білоцерківського національного
аграрного університету*

**ЛІТЕРАТУРНА
НИВА**

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

*Шуст О.А., д-р екон. наук,
Ковальчук І.В., канд. юрид. наук
Римар Н.Ю., канд. філ. наук.*

***Літературна нива: літературний альманах (електронне видання).
Білоцерківський НАУ. 98 с.***

*Збірник підготовлено за авторською редакцією вказаних авторів без
літературного редагування. Відповідальність за зміст поданих матеріалів
несуть автори.*

ЗМІСТ

Гурська Юлія

Зі споду душі

Диба Діана

Пісня народу - душа народу

Софія Прус

Усе в наших руках

Острів козацької слави

Шпунтова Софія (Сова)

Зима

Катерина Архипенко

Українська мова крізь століття

Анастасія Скурталенко

1000 днів війни. Мій шлях

Каплун Валерія

Чому війни не припиняються ?!

Валерія Бреднякова

«Не скажу»

Й «Байрактари» і «Джевеліни»

Більше немає любові ...

Кляті російські солдатики

Оксана Розганяєва

Гуде. Знову гуде

Написала листа уві сні

Діло, певно, було так

Без тебе то вже не життя

Звичайні будні

У ностальгії очі сині

Людині страшно зупинитись

Єство впирається, бунтує

Піймати тишу

Довіра

Цікаво пізнавать майбутнє

Їх об'єднало сонце

Самотність

Рівненьким колом з осені у осінь

Розуміння – покадрові вирізки треків

Життя пустельника у тиші

Дотик до... - пам'ятати

Життя – нашарування пластів

Ламає істоту в духовних вузлах

На пробіжці

Олександра Лешик

Біль у серці

А на душі тоска

Сакуліна Віра

Чи знаєте ви про красу наших сіл?

Юлія Іванків

Чому моя країна повинна страждати?

Ольга Харчишина

Пущу печаль за тихою водою

Торкаюся губами серця сонця

Вплітаю досвід у волосся

А можна?

Подарунок

Олександра Ключко

Дім

Кухня в бабці

Самотність

Старша сестра

Василь Лясота

Вогонь поезії

Моя земля

Захисникам вітчизни

Осипаний цвіт

Воскресла Україна

Мова

На замковій горі

Троянди війська України

Жінка-воїн

Хліб перемоги

Рідному університету (посвята)

Студентська родина

Батькові

Перший сніг

Славень весні

Пташина пісня

Гаряче серце

Жінкам України

Кришталь кохання

День новий України

Життєва історія – із українського життєчасу...

Поціновувач

Очі жіночі

Галина Шевчук

Чи знаєш ти, що доля складається із знаків

Адамишина Дарія

Війна застала нас зненацька

Ірина Червонюк

Ветеринару

Хворий кінь

Час

Анастасія Гутник

Я – українка!

Дзвони Михайлівського собору

В музеї народного побуту

Даниїл Чумак

Твоє волосся блищить, мов місяць над морем

Зі споду душі

Кожне вимовлене слово – це частинка душі, яку можуть відчуті інші. Говорячи довго, натхненно, на емоціях – ніби вивертаєш душу навиворіт, з її споду випадають слова – неочікувані, не готові до того, щоб бути сказаними, – як старі фотографії в кінці альбому – не закріплені, не приклеєні до сіро-коричневих сторінок з цупкого паперу. Ті крайні фотографії – завжди якісь щемливі – вони не для перших сторінок – дбайливо обдуманих, і не для середини альбому – де фотооповідь лине хвилями часу... Вони в самому кінці альбому – там, де випадковий глядач не дивитиметься, бо, зазвичай, втомиться дивитися вже після третьої сторінки. Вони там, куди догортає тільки найрідніший, найближчий – той, кому дійсно цікаво побачити і почути історію. Зі споду на нього чекатимуть оті сором'язливі світлини, які бережуть найінтимніші моменти – трохи недоладні, ледь розмиті, для стороннього ока нічим не примітні, а для власника – такі дорогі...

Поговори з людиною – доторкнешся її душі. Слова нічого не важать, але так багато означають. Справжні слова – зі споду душі – рідною мовою... їх видно... Говориш – і бачиш: слово соковите, повне, на сонці міниться усіма барвами веселки. Чужорідне вишукуєш у пам'яті, допасовуєш за змістом – воно прозоре, щоб його побачити – мусиш викласти на папір, бо воно фону потребує для втілення, а свої слова – летять вільно, одне по одному чіпляючись, наче за руки беруться – легенько так. Тому найсокровенніше завжди кажуть рідною мовою – у коханні не зізнаються на десятках мов, колискові мати співає мовою роду, щиро пробачення просять тільки рідною мовою. Така вона – людська природа: правда, любов, сни і мрії – тільки рідною мовою звучать, тою, що в підсвідомості – із душі.

Душа невидима, але її можна почути – вона у рідному слові. Слово: нестримне, легке – чи натужно вимовлене, ледь чутне – чи таке, що може розколоти тишу неба навпіл – завжди важить. А слово, сказане рідною мовою – важить найбільше – бо тільки воно має право істини, право бути голосом душі.

Диба Діана

ВСП «Технологіко-економічний фаховий коледж
Білоцерківського національного аграрного університету»

Пісня народу - душа народу

*Наша дума, наша пісня
Не вмере, не загине
(Т. Г. Шевченка)*

Коли виникла перша пісня? Мабуть, важко відповісти на це запитання, бо скільки років існує людина, стільки існує й пісня. З давніх-давен люди виражали свої думки, мрії, почуття в пісні. Я впевнена, що немає на землі людини, яка не знала хоча б однієї пісні. Пісня - вірний і вічний супутник людини і в радісні, і в сумні дні.

З піснею народ жив, працював, любив, творив, з нею йшов в інше життя, бо народна пісня - це вираження духовних цінностей людини. Жоден народ ніколи не забував про свою історію, про історію своєї країни, міста, села. Саме історичні пісні, у яких відображаються різні події: повстання, класові протиріччя, боротьба з ворогами, - дуже поширені в Україні.

Багато лиха довелося пережити українському народу. І всі сумні події, і перемоги, і надію на козацькі шаблі та списи висловлювали люди в піснях. У пісні "Розлилися круті бережечки" розповідається про те, як козаки були взяті у полон і там, сумуючи за ненькою Україною, вони сповнені рішучості піднятися на боротьбу та втекти з неволі додому, де за ними сумують і чекають на них. Інша історична пісня "Ой на горі да жінці жнуть" розповідає про славних козацьких гетьманів Дорошенка та Сагайдачного. Для них важливіший за особисте життя спокій їхньої рідної України. Весь час вони у воєнних походах, бо багато ворогів зазіхає на щедрі та плодючі українські землі. Пісні оспівують подвиги запорізьких ватажків, простих козаків - Івана Гонту, Сірка, тощо:

*Гей, поїхав Хмельницький
К золотому Броду, -
Гей, не один лях лежить
Головою в воду.*

Багато пісень присвятив народ різним святкам: колядки та щедрівки, веснянки та петрівки. У них люди оспівують прихід весни, радість оновлення життя чи щасливий кінець жнив і збору врожаю, висловлюють думки про краще життя, про веселу працю, сподівання на допомогу сил природи. Український народ склав багато ліричних пісень, красивих, мелодійних, вражаючих своєю довершеністю. У них люди висвітлювали мрії про заможне вільне життя, про біль і смуток, радість і розпач, кохання та зраду.

*Не плач, не плач, Марусенько,
Не плач, не журися,*

Та за свого миленького

Богу помолися.

Народ не забув і своїх найменших слухачів - діток. Усім нам в ранньому дитинстві мами і бабусі співали лагідні, спокійні і дуже цікаві колискові пісні. У різні часи вони були неоднакові: за часів кріпацтва сумні, потім веселіші. Але коли маля чує голос найріднішої у світі людини мами, воно заспокоюється, солодко позіхає і засинає:

Люлі, люлі, люлі,

Прилетіли гулі,

Сіли, посиділи,

Знялись, полетіли.

З ніжними, ласкавими словами передається дитині материнська любов, теплота материнського серця, духовна чистота і святість.

Тож, нехай завжди з нами буде народна пісня, нехай вона робить всіх душевнішими, багатшими, красивішими у своїх почуттях, підносить нашу національну і людську гідність.

Софія Прус

ВСП «Технологіко-економічний фаховий коледж
Білоцерківського національного аграрного університету»

Усе в наших руках

Ким ми є для Землі? Дітьми, що про неї дбають, чи невдячними варварами? Діти ніколи не причинять болю матері, яку люблять. Чому ж ми вважаємо себе господарями на Землі, чому вважаємо, що можемо чинити, що заманеться, не задумуючись про наслідки?

На жаль, сьогодні вже маємо значні екологічні проблеми, спричинені діяльністю людини. Одна з них — забруднення довкілля пластиком і целофаном.

Продукти й речі... Все у целофані.

Куди відходи? Звісно, на смітник.

Дрейфує пластик в Тихім океані.

Смітєвий острів. Сьомий материк.

Наталя Карпенко

Побачили яскраву пластикову сумочку, чому б не покласти в неї подарунок? Узяти в супермаркеті одноразовий целофановий пакетик значно зручніше, ніж носити з собою торбинки з екологічних матеріалів. Яка прекрасна дрібничка! Дарма, що пластикова. Куплю. Набридне — викину в смітник. Сорткування сміття теж дехто вважає непотрібними заморочками. Хто його там перероблятиме?! А потім дивуємося, звідки стільки хвороб, чому гине риба в річках.

На мою думку, цю проблему можна вирішити. Особисто я відсортовую целофан і пластик. У супермаркеті купую біопакетики або ношу з собою торбинки. Принципово не купую пластикових квітів та непотрібних речей із цього матеріалу.

Хочу звернутися до кожного, хто ще не усвідомив усієї гостроти проблеми, словами Наталі Карпенко:

Не будь байдужим! Ще не пізно, люди!

Робімо щось! Бо зійде на ніщо!

То ж вибір за нами: жити на чистій планеті чи втопитися в смітєвому океані.

Софія Прус

ВСП «Технологіко-економічний фаховий коледж
Білоцерківського національного аграрного університету»

Острів козацької слави

Часто, мріючи про подорож, розглядаємо чужі країни. Прикро, що не помічаємо, не цінуємо своє, рідне. Хочеться звернутися до українців: «Огляніться навколо! Чи знаєте ви свою історію?!»

Думками лину в Запоріжжя, де височіє над Дніпром найбільший у Європі острів Хортиця - колиска Запорозької Січі, одне з семи чудес України.

І острів - білосніжна каравела -

Крізь вечорову лагідну печаль

Руша у світ легенд своїх і див...

Анатолій Рекубрацький

І справді, острів овіяний легендами різних епох. За багатолітню історію він має чим здивувати. Тут розташовані кургани - ровесники єгипетських пірамід і стародавні храми. Однак найбільшої слави острів здобув завдяки запорозьким козакам. Тут вони готувалися до бойових походів, будували свої знамениті швидкі чайки.

Острів Хортиця - немов маленька копія України. Тут можна прогулятися лісом і відчути запах степу, помилуватися скелями й навіть опинитися посеред гарячих пісків пустелі.

Найвідомішою пам'яткою Хортиці є вже відтворена у наш час Запорозька Січ. Ось де панує атмосфера свободи й нестримних козацьких розваг. Завітавши на острів, ти зможеш покататися на конях. Про славетні козацькі подвиги нагадає театр козацького бою. Найбільша святиня острова - церква Покрови Пресвятої Богородиці. Її оберігали козаки ціною власного життя, оскільки вважали Покрову своєю заступницею.

Незважаючи на зруйнування понад 300 років тому Запорозької Січі московським військом, острів Хортиця живе й надихає нас на славетні подвиги в ім'я захисту України від того ж московського війська.

Шпунтова Софія (Сова)

Соціально-гуманітарний факультет

Білоцерківський національний аграрний університет

Телепередача : "Казковий світ навиворіт!
З Оленкою Майструк (Зимовий випуск)"

Зима

Сніжинки нишком кружляли містом хизуючись новими сукнями. Іноді, споглядаючи за їх дивними та плавними рухами, здавалося, що крижинки живі. Правда! Сніг був таким самим незграбним, якою стаю й я, поспішаючи кудись зранку, тоді, коли все випадає з рук , волосся не вкладається, а стрілки годинника уявляють себе на гонках, змагаючись зі мною на швидкість, хоча саме в такі моменти відчуваю себе живою та справжньою. Невже "справжність" вимірюється в кількості впавших сніжинок ? Вони злітали все далі й далі, ніби головною метою стало облетіти все, проте Зима має інші плани, ловивши замерзлими долонями бешкетливих доньок - вкладала їх спати. Сонце вже давно взяло приклад з маленьких кришталіків, лишивши за собою тільки темне небо, що нагадувало вушки Баюна. Прошло вже чимало часу , а я все ще не можу усвідомити мій ніби "нещодавній" сон...Ці спогади часто повертаються до мене миттями, коли спостерігаю за чимось або вірніше сказати кимось? Тоді губиться лік часу та розмиваються кордони реальності. Мозок бере в руки пензлики, старанно виводячи лінії новими фарбами, які досі смердять чимось незрозумілим та різким, але незважаючи на це - виходить щось абсолютно нове, що не підвласне номеру кольору чи певному стилю малювання. Воно не було вигадане кимось із класиків чи дизайнерами, його не встигли захопити мережі, зробивши трендом та бажанням бути особливим серед сотень однакових, ці ниточки "особливості" обмежені лишень моїми рамками адекватності та кількістю паперу. Я можу створити ту реальність, в якій інші мріють лишень одного разу побувати, пригадуючи пізніше, як приємні моменти з дитинства. Голос мами з вітальні швидким ляпасом повернув у "справжність" реальності:

- Оленко ! Потрібно було взяти "святкові" тарілки а не " щоденні"! - лагідно буркотить знову . - Хоча сама візьму, ти ж чекай Діда Мороза!

Мимохідь кинуті слова, і я сіла на крісло у вітальні. Кімнатою вже літав свіжий запах ялини та залишків мандаринок, у кришталевій тарілці з якимись дивакуватими візерунками. "Цікаво, а Дід Мороз взагалі існує? Останнім часом на рахунок цього, часто прилітали сумніви і багато думок . А якщо б ..."

Холод взяв мене у свої обійми , проте шарф темно-бордового кольору із маленькою вишивкою кота, тепло грів шию, нагадуючи ковтки гарячого чаю. Високі дерева , які мережилися істотами , а зуби - віття серед яких виднілося світле небо - складали враження, що знаходжуся в чийсь ротовій порожнині. Хтось сильно відмотав час назад, якщо зараз: за декілька хвилин до Нового

року так світло, іще й замість подарованого бабцею пледом на кріслі я знаходжуся тут. "От все так ідеально та "визнано". Тебе взагалі нічого не насторожує, а?" Мороз. Не соромлячись, брав фарби з калини, тому розмалювавши мій ніс та щічки, але хрумкіт снігу під чиймись ногами, змусив насторожитись. Всередині паніка швидко піднялася знизу прямісінько вгору, заповнивши кожен забутий шматочок тіла, змусивши відчутти його заново й насторожитися, це відчуття загадки й невідомості того, що може трапитися наступним, продовжувало закидувати сніжками здогадок, доки реальна сніжка не залетіла мені прямісінько в голову, знайшовши свою ціль та вибивши всі думки. Я труснула головою і поправила з'їхавшу шапку. Це відчуття не можна було назвати страхом, радше зацікавленість в тому, наскільки далі розвиватимуться події. Раптом, з-за ялинок вийшла юна панна, винуватиця й та іще бешкетниця, у платтячку нижче коліна "холодних" відтінків, яке ніжно переходило з одного кольору в інший, воно виглядало дуже колоче? З маленькими гострими носиками донизу. На голові легенькі світлі кучері, такі часто з'являються після дощу або коли не хочеться вкладати пухнасте волосся після душу з таким не справляється навіть мамин кондиціонер для волосся, а він йой який дорогий! Тільки не говоріть мамі, що я ним користувалася, добре? А якщо орієнтуватися за віком, то вона зовсім трішечки старша за мене, от зовсім, ходила б у клас четвертий, можливо.

- Ти іще довго там стоятимеш? Аго-ов!- дівчинка крикнула, задмухуючи мене сніжинками, які так мимоволі вилітали з її рота. Цікаво, що потрібно зробити, щоб робити так само? Ймовірно, вона переїла ментолових жуйок? Або ж з*їла весь лід зі склянок, які додають в лимонади літом? Хоча у школі ж розповідали, що сніг береться із хмар! Навіщо я взагалі ходжу туди? Одні суцільні міфи та брехня! "Міфи?" А якщо? Ну, от раптом? Мої скульпторські навички були не надто високі, в додаток я й гадки не маю як ліпити відеокамеру зі снігу та й наскільки правильно і пропорційно воно виглядатиме, але невже хтось перевірятиме? Звичайно, що ні! Тому... Декілька стовпців, кружечки, квадратики, ромбики, більші, менші й трохи кривуваті, але... Клац, точніше радше "пуф", бо кнопка натискання зроблена зі снігу і...? Я заплющила очі та дуже сподівалася, от дуже сподівалася, але напевно, все ж таки поганий з мене скульптор або погана чародійка, проте ніхто і ніщо нічого не знімає.

- Це загалом дуже некультурно, коли до тебе звертаються й очікують а ти в "моменті" вирішуєш будувати якусь.. Що це? - вона насупила брови та підійшла максимально близько до моєї камери.

- Тоді вибач? Я зовсім не хотіла здатися не чемною та якось тебе образити.- я опустила очі доволі сильно ніяковіючи та відчула як сильно горять щоки, немов на них танцюють чортенята, що піднялися з пекельних пекл мого сорому познуватися.- Це повинна була бути відеокамера, щоб знімати інтерв'ю, які умовно могла б взяти, наприклад, навіть у тебе.

- Егей, все добре, ти що? - дівча присіло навшпиньки, щоб заглянути мені в очі. - Я ніколи тут іще не бачила журналісток. Зазвичай місцеві селяни

недалеко приводять молодичь мені в "пожертву", от і хотіла трохи пограти з тобою в сніжки перед тим, як гадати, куди прилаштувати таку рудоволосу лисичку.

- Зачекай, яку іще жертву? - мої очі стали божевільно великими та зацікавленими.- Ти про наших предків?

- Так, про твоїх предків радше. В пору, коли іще були язичники, люди, щоб задобрити мене й моїх підопічних на більш лагідний перебіг зими - приводили в "пожертву" юнок залишаючи в холодну ніч. Звичайно, що зазвичай це нічим хорошим не завершувалося, я могла лишень згодом розв'язати людські тенета і звільнити дівчат, допомагаючи згодом лишень більше адаптувати їх до життя в іншому світі. Так і з'явилася легенда чи радше казка про "Снігуроньку". Але ти виглядаєш живою, теплою і однозначно корисною, можливо, якщо ти братимеш у нас інтерв'ю ,то донесеш до людей дещо важливе?

- То хто ж ти?-я сміливо заглянула в її абсолютно прозорі очі, там не було нічого, окрім порожнечі та водночас дитячого блиску щирості.

- Я – Зима – вона встала та якось надмінно тримала мій погляд. Ця коротка відповідь змусила усвідомити щось дитяче й моторшне водночас. Зима - це не лишень про свята, прикрашену ялинку й какао із маленькими зефірками, це також про історію та справжність наших предків, про страх того, що ти не контролюєш ситуацію до кінця. Залежно від твого істинного ставлення вона зігріє або вб'є найгіршою хворобою та лихоманкою. Вона клацнула по одній льодяній " кнопці" та десь загорілося червоне світло.

- Готова? - запитала я Отримавши схвальний кивок , ми розпочали:

Привіт усім! З вами телепередача : " Казковий світ навиворіт! З Оленкою Майструк". У нас в гостях маленька пані Зима. Отож, перший міф вже присипаний сніжком, бо ж ви зовсім не старенька! Тому переходимо далі: Вам не холодно бути Зимою? Навіть коли з рота вилітає сніг?

Короткий щирий сміх і велика посмішка.

- Я не відчуваю холоду, тільки затримаюсь весною, сонечко моєї сестри лишає пекучі опіки. А зазвичай сама белькочу безупинну, щоб робити "сніговий баланс".

- Зимове сонце вас не палить ?І чому тоді, якщо сніг утворюється з вашого рота, він часто падає згори?

- Ми товариші, лише я даю йому відпочинок цієї пори , а так к свого роду романтична особа - люблю сидіти на вітках дерев, дахах будинків та вголос мріяти.

- Стоп, ви сказали , що Весна - ваша сестра?

- Так , і не лише вона. Ми усі сестрички: Весна, Літо Осінь і я. На даний момент ,єдина з мрій побувати у їх "часи", а не ходити тут.

- Якщо у вас такі світлі мрії, добра душа і дружба з Сонцем, чому люди кажуть , що ваше серце-лід?

- Люди...- голос затремтів та притих. - Вони нікому ніколи, не давали спокою. В їх уявленнях завжди постаю старою, скоцюрбленою та лихою. Хоча

"холод" був даний мені природою. Знаєш якого кольору спершу були снігурі? Білі. Ми домовились із сестрами, що кожна зробить своїх унікальних птахів. У моєму випадку, це снігурі й синички. Небо з сонцем сприйняли належним чином, а от сніг- почали вбивати . Виживши крізь сльози доносили "червоні новини". Кров настільки часто була на пір'ях, що я замаскувала їх в щічки калини, проте, це не допомогло...

- Що такого поганого могли зробити звичайнісінькі птахи? Вони завжди приносять хороший настрій , а у нас іще кажуть, що коли пташка б'ється у вікно- потрібно чекати новин, а вам потрібно чекати нових запитань! Звідки з'явилася традиція прикрашати ялинки до свята?

- Цей звичай є також дуже давнім. Багато народів вірило, що в деревах мешкають духи, яких потрібно тим чи інакшим чином задобрити, аби вони допомогли пережити холодні зими . Задобрювали яблуками, також саморобними дерев'яними іграшками, стрічками та все це вішали на віття, навіть досі , коли я заглядаю у вікна - можна побачити як висять солодощі на гілочках хвої. А саме ялинку почали обирати, бо вона була "вічно-зелена", тобто здорова- те й символізувала, також прикрашали берези , як "жіночий початок" у язичництві та дуби. Якщо добряче поблукати лісом, на корі дерев можна знайти дивні знаки, які називаються "руни", але це зовсім не умовні: "Катя+ Миколка= Любоф" - хоча тут також прихований сенс, а зв'язок із минулим та чимось складним для розуміння. Не потрібно злити духів такими надписами, боюся , що можна накликати когось.

- Отож, на сьогодні все . Ніколи не могла б подумати, що ми досі так сильно пов'язані із минулим . Хочу подякувати пані Зимі. А з вами шановні глядачі, зустрінемось пізніше! Камера вимкнулась. Юнка обережно торкнулась моєї щоки.

- Ти така яскрава... Під її пальчиками було тепло маминих обіймів . Чмокнувши в лобик, без слів кудись помандрувала. Цікаво, що вона мала на увазі? Та чи не останньою була ця зустріч?

Українська мова крізь століття

Прокидаємося, вмикаємо телевізор - чуємо українську мову, слухаємо радіо, їдучи в машині - знову українська мова, замовляємо каву – звучить наша ніжна мова. Зараз як ніколи постало «мовне питання», хоча справжня боротьба за використання української мови почалася ще чотири століття тому. Упродовж своєї історії українська мова зазнала багатьох змін і трансформацій, у результаті чого ми знаємо сучасну українську мову, яка має власну граматику, лексику та вимову, особливості.

У період становлення староукраїнської мови вона не мала своєї держави, тому пристосовувалася до порядків інших держав. Зазначимо передвоєнний час, коли Україна була поділена між декількома державами. Заборона здійснювалась не тільки, на цей час країною-ворогом, росією, а й польським урядом, до прикладу. Полонізація стосувалася переважно верхніх щаблів суспільства, тому селяни, все-таки, залишалися вірними староукраїнській мові. Запитавши в наших бабусь, дідусів, можна прослідкувати, що деякі з них не говорять українською вільно, комусь це дається тяжко, хтось розповість, як саме проявлявся утиск мови.

А от Румунія, до прикладу, не визнавали ніякий народ, окрім як їхнього. Зокрема прийняли закон про зобов'язання всіх "румун", котрі "загубили матірну мову" давати освіту дітям лише в румунських школах. Це, звісно що, стосувалось і частини західно-українських земель. За радянських часів змінюється та збагачується мова, утворюються нові лексичні одиниці та граматичні норми, незважаючи на утиски з боку влади цього періоду. І все-таки, найстрашніший період українська культура переживала в ці роки - перебування в СРСР. Наприклад, всім відомий своєю категоричністю Емський указ, виданий 1876 року. Почалось радикальне винищення української мови: заборона перекладу, газет, культурного розвитку, тобто театральні вистави та народні пісні, а тих, хто противився цим заборонам, звісно ж, виселяли за Україну. Але, можливо, краще розглянути хоч трохи менш відомих фактів? 20-ті роки – Україна фактично повністю окупована більшовиками, в ці ж роки політика «коренізації». І з одного боку, коренізація сприяє розвитку мови, але з якою метою? Зробити так, щоб ніхто не підозрював, що вони хочуть заважати розмовляти українською мовою народів. Були ж і комісії, що слідували за дотриманням «мовного питання», головним завданням яких була асиміляція мови. Переглядався правопис, тобто змінювався. Брали назви міст, селищ, та й звичайних часто вживаних слів і замінювали їх звучання. Намагалися всіляко приховати факт винищення мови. А в 50-60-ті роки російську обов'язково мали вивчати у школах, в 70-ті – наукові дисертація писались тільки цією

мовою. Із здобуттям Україною незалежності, нарешті, українська стала державною.

Можна перерахувати ще багато подій, але ми вже маємо розуміння того, як становилась наша рідна солов'їна мова, тому слід підсумовувати. Попри все, живемо ми - живе мова. Кожного дня ми пишемо, читаємо, розмовляємо, а отже не забуваємо своє коріння. Українська залишається нашою культурною спадщиною. Не обов'язково знати її достеменно, достатньо поважати та розуміти важливість її існування.

1000 днів війни. Мій шлях

Моя історія розпочинається із маленького, але мальовничого селища міського типу Білозерка, захованого в безкраїх степах Херсонщини. Поля, що його оточують, простягаються на кілометри і влітку перетворюються на золотисте море пшениці та соняшнику, а саме селище навесні стає яблунево-персиковим раєм із туманними ранками на березі Дніпра... Таким було моє чарівне селище, закарбоване у пам'яті та примарних чарівних снах. Було!

Ніч із 23 на 24 лютого видавалася нічим не примітною, але чомусь не спалося. Обмірковувала, як уникнути школи наступного дня, бо не виконала усі домашні завдання, отож вигадувала причини залишитися вдома. Це були найбільші турботи тієї ночі. Дрімота охопила мене, але чомусь о пів на четверту прокинулася, годинник на стіні вказав час, а гавкіт собак забив тривогу. І тут за двадцять хвилин до четвертої вибух. Дитяча наївність пояснювала, що, напевно, полюють мисливці, але такі потужні та гучні звуки. Це був той момент, коли розум намагається знайти прості пояснення того, що є зовсім неприродним. Коли взяла до рук телефон і відкрила новини, то прийшла реальність, названа страшним словом «війна».

У паніці будила бабусю, яка ще спала мирним сном, навіть не підозрюючи, що її онука стала дитиною війни. Далі дзвінки до батьків, які на той час були у відрядженні за кордоном. О шостій пролунав такий гучний вибух, що будівля почала тремтіти, тремтіли і ми, дві самотні жінки, бабуса і онука, пригорнувшись одна до одної. Розвиднялося, стало видно поле, яке віддаляло наш будинок від Чорнобаївського аеропорту, Міжнародного аеропорту «Херсон» у селі Чорнобаївка. А потім три вибухи – і усе запалало, навіть чорна рілля поля, здавалося, горить.

Ранок змінив мене, змінив мої турботи, змінив думки. Вибухи, від яких здригався будинок, свідчили, що війна – це не стаття параграфа підручника історії, не кінофільм, а реальність, що наближається до мене, пробуджуючи страх, безнадію. Гул танків пробудив інстинкт самозбереження. Вирішили діяти. Між нашим селищем та сусідні селом, яке уже було окуповане, знаходився міст, а це – стратегічна точка (до речі, мій словниковий запас теж змінювався, поповнюючись новими словами). Жителі взялися руйнувати дамбу, копати рови, але усі зусилля захистити селище від «визволителів» виявилися марними. Рашисти пробралися до Білозерки. Шлях, яким вони проникли, знали далеко не всі місцеві, і ми не здогадувалися, що вони ним скористаються. Їм вказали дорогу. Так з'явилося ще одне гірке відчуття зради. Мешканці селища виходили просто назустріч танкам, просили піти геть, та це було марним. Не витримали, опинилися в окупації.

Мій лексикон поповнювався: евакуація, біженка, переміщена особа...Так, на той час мала змогу виїхати. Тато відвіз мене у селище Компаніївка Кіровоградської області, залишив саму у гуртожитку ветеринарного коледжу. Описати мій стан дуже важко, можливо, це кондиція людини, що задихається від болю, як диму при пожежі, або потопельника, що хватається за соломину. Забрали рідне селище, домівку, друзів, бабуся залишилася на окупованій території, батьки шукали прихисту, залишивши мене саму. Рятувала людська доброта, турбота. Зв'язок з бабусею був, хоч і короточасний, але те, що я чула, доводило до оскаженіння. Окупанти обстрілювали садиби мирних жителів, руйнували ферми, убивали тварин, людей виганяли із домівок, убитими заповнювали підвали. Найжахливіші звірства чинили із колишніми військовослужбовцями АТО, їх не розстрілювали, а підвішували у власних будинках, відрубавши ноги. Так, це не кадри «кіна про німців», а страшні картини українського сьогодення. Нелюди рашисти проявляли звірства навіть стосовно власних ранених солдат: кидали їх до ями, засипали землею, а потім танками рівняли поверхню. Ось вам і культурна нація, вихована на книгах Толстого, Достоевського...

Дзвінки від бабусі звучали рідко, бо без світла залишалося селище, залите водами підірваної Каховської ГЕС.

Я вступила до ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини БНАУ» за спеціальністю «Ветеринарна медицина». Розуміла, що життя продовжується, майбутнє має бути. Перший рік навчання був непростий, думки про бабусю, поїздки до мами у Львів, де вона винаймала житло. 10 жовтня 2023 року принесло радісну звістку – наше селище звільнили. Врешті почули дзвінки рідних, але тривога залишилася, бо обстріли не вщухають. Продовжую навчатися в коледжі, уже на третьому курсі, на канікулах працюю в господарстві за спеціальністю, думаю, там і залишитися, але думками там, де розпочалася моя історія, у мальовничому селищі міського типу Білозерка, захованого в безкраїх степах Херсонщини.

Чому війни не припиняються ?!

Від найдавніших часів і до сьогодні люди воювали постійно. Причини були різні. Попри жахливі наслідки військових конфліктів, вони не зникають. Кожне нове покоління вивчає історію воєн, засуджує насильство та говорить про важливість миру, але водночас світ знову і знову занурюється у війну.

Ми пам'ятаємо жахи та наслідки Першої та Другої світових війн, усвідомлюємо трагедію Голокосту, депортацій, геноцидів. Чому людство досі не може уникнути війни і чому вони не припиняються? Не зважаючи на всі спроби міжнародних організацій запобігти збройним конфліктам, війни продовжують відбуватися по всьому світу. Причин цьому безліч, але основні фактори залишаються незмінними. Протягом всієї історії держави воювали за землю, природні багатства, політичний вплив. Це було актуально тисячоліттями і залишається таким зараз. Боротьба за нафту, воду, корисні копалини або стратегічно важливі території призводить до нових сутичок. Зіткнення цивілізацій, націоналізм – усе це спричиняло непорозуміння. Багато війн починаються не тільки через об'єктивні чинники, а й через маніпуляції. Усі тоталітарні режими використовували пропаганду, щоб переконати своїх громадян у необхідності агресії. Багато людей не замислюються, чи правдива інформація, яку вони отримують.

Сьогодні війни рідко є лише локальними конфліктами. Великі держави втручаються в справи менших країн, підтримують певні сторони конфлікту заради власних інтересів. Холодна війна між США та СРСР, війни в Іраку, Сирії, Афганістані – усе це приклади, коли держави воюють не самостійно, а через посередників. І постійно ці помилки повторюються. Попри всі трагедії минулого, людство продовжує робити ті самі помилки.

Світові лідери часто недооцінюють небезпеку, поки не стає надто пізно. Так було перед Другою світовою війною, так є й сьогодні. Сподіваються, що агресора можна заспокоїти, ніколи не працює. Це лише дає йому більше можливостей. Кожна війна починається з думки, що вона буде швидкою та легкою, але історія показує зворотнє. Вірять в те, що війна вирішить усі проблеми – але насправді вона лише створює нові.

Світ може бути без війни але поки що історія показує, що конфлікти є невід'ємною частиною суспільного розвитку. Проте це не означає, що їх неможливо мінімізувати або запобігати їхньому виникненню. Для цього необхідно формувати у суспільстві розуміння, толерантність та співпраці. Війни виникають там, де панує ненависть і нетерпимість. А також зміни світових порядків, рівноправність держав та дотримання міжнародного права допоможуть зменшити ймовірність конфліктів. Війна починається не лише на

полі бою, а й у думках людей. Якщо суспільство буде налаштоване на співіснування, а не на боротьбу, шанси на мир значно зростуть. Світ має змінитися. Це залежить від рішень політиків, свідомості людей та спільної відповідальності за майбутнє.

Війна – це одна з найбільших трагедій людства, яка завжди приносить руйнування, страждання та втрати. Незважаючи на всі спроби зупинити війни та забезпечити стабільний мир, світ усе ще стикається з агресією та насильством. Це означає, що людство не повністю засвоїло уроки минулого.

Проте війни не є неминучими. Дипломатія, співпраця між державами, дотримання міжнародного права та активна позиція громадян можуть суттєво зменшити ризик збройних конфліктів. Сьогодні, в епоху глобалізації та технологічного розвитку, людство має більше інструментів для запобігання війнам, ніж будь-коли раніше.

Важливу роль у збереженні миру відіграє освіта та критичне мислення. Якщо люди вчитимуться аналізувати інформацію, розрізняти правду та пропаганду, розуміти справжні причини конфліктів, вони будуть менш уразливими до маніпуляцій.

Також значущим є формування культури взаємоповаги, терпимості та діалогу. У світі, де домінує агресія, війна завжди буде здаватись єдиним виходом. Натомість суспільство, яке цінує дипломатію, компроміси та справедливість, може будувати стабільне майбутнє без насильства.

Світ без війни – це мета, до якої потрібно прагнути щодня. Якщо людство навчиться протидіяти агресії та виховувати нові покоління в дусі миру, тоді шанс на стабільне та гармонійне майбутнє стане реальністю. Адже війни починаються там, де байдужість і страх перемагають здоровий глузд, а закінчуються лише тоді, коли мир стає єдиним можливим вибором.

Валерія Бреднякова

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

«Не скажу»

Я не буду сидіти в льохах.
І не хочу тікати за кордони,
Бо немає для мене нічого кращого,
Ніж наше славне ЗСУ і тероборона.
Я піду, мамо, в тероборону,
Я піду, ну а ти не лякайся,
Ну а ще запишусь в ЗСУ я,
Щоб російський солдат уже здався.
Не хвилюйся і не паніку, мам,
Не далеко сиджу я від дому,
Ти не бійся, я скоро приїду,
Скоро будуть сини усі вдома.
Не сказав я нікому лиш те,
Що мене на Донецьк відправляють
Сказав я їй лиш : "Вибач мене"
Не скажу їй, що поруч стріляють .
Не скажу їй, що їжі нема,
Не скажу, що нам ліки ще треба,
Не скажу, що я хочу додому,
Я скажу, що навколо лиш поле і небо.
Поле і небо... А ще окоп...

Валерія Бреднякова

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Й «Байрактари» і «Джевеліни»

І патронів коробки
І у серці слова
«Хай живе наша ненька єдина!»
Ненька єдина моя,
Зветься вона Україна!
То малесенький рай на Землі,
Із якого зробили руїну.
Мамі кажу, що все добре ,
Скоро я повернуся ,
А на фоні літають ракети
Ну а я їй кажу: «Вам здалося».
Мамі я не розкажу,
Як мені тут зараз жити,
Мама почне плакати й ліки пити,
Бо серце знову почне нити.
Мамине серце м'яке ,
Воно не з заліза і сталі,
Мамині сльози мені душу рвуть,
І не дають іти далі.
Я приїду, я все розповім ,
Мама буде мною пишатися,
Мама скаже: «Я знала, що ти в нас герой
І не будеш ніколи здаватися!»
Ця війна ні чиїх сліз не варта ,
Ні дружини, ні матері, ні доньки,
Вони плачу, бо серце болить
І в душі рвуться всі перепонки.
Ми всі знаємо, що перемога за нами,
Тож не слід включати скрізь паніку,
Ми живемо у дуже сильній країні
А не на якомусь «Титаніку».
Наш дім не площадка для зйомок.
Тут не буде чийогось дурного кіно,
Скоро цей бойовик тут закінчиться
І піднімем з колін ми тебе, Україно!

Валерія Бреднякова

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Більше немає любові ...

Зникло тодішнє кохання ,
Зникли й для віршів всі строчки,
Зникло й на щось сподівання...
Більше не глянем на зорі ми,
Більше на скажем що разом,
Скажем, що наше кохання
Отруїлось, наприклад, газом.
Чи, наприклад не газом а болем ,
Чи стражданням, чи сподіванням,
Чи нам просто стало всеодно
І кохання змінилось стражданням.

Валерія Бреднякова

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Кляті російські солдатики

Ми хотіли жити у мирі
Ми хотіли весною чути спів солов'їв,
Але зараз ми, як іграшки в тирі ,
Для клятих російських солдатиків.
Двадцять четвертого лютого
Вони вдерлися в нашу родину,
І хотіли швиденько-швидесенько
Загарбати нашу країну.
Але ми ж їх спокійно просили:
«Пацани, покладіть автомати»,
А вони нас не слухали й знову
Починали по мирних стріляти.
А вони ж у полон не здавалися,
Все боролися до останку,
А вони ж все пускали ракети
І возили ці кляті танки.
А вони ж убивали дітей
І гвалтували дівчаток,
А вони ж за «азовців» вважали
Навіть малих немовляток.
А вони ж кидали крилатки,
По лікарням із тяжко хворими,
А для них це все гра була,
І в цій грі ЗСУ для них вороги.
Але ми всі разом переможемо,
Бо ми любимо нашу державу,
Адже наша країна незламна,
Заживемо щасливо на славу!

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Гуде. Знову гуде

Сирена гуде...

Хочеться вуха закрити руками

І вп'ястися в небо очима.

Росіянин десь руку нечисту

На зброю кладе

Відбирає життя без розбору:

Хоч дорослого, а хоч дитини...

О! Хмари такі невагомі пливуть...

Абсурдність у кожній ракеті.

Ворожі паскуди куски плоті рвуть.

Долі безжалісно стерті.

До того як... родина, похід,

Книги, театр, друзі...

Спокій у погляді, навіть на схід,

Без страху гриби в лісосмугі.

До того як... - це так: до війни

Могла набридати тиша.

Землі пашіли від лез борони

Душа вся поплавлена...зліша.

Голос спокійно малого в ефір:

Для тих, хто виживе в бійні:

Війна – це так страшно, майбутній, повір,

Коли гинуть друзі та рідні.

Ще вчора, напевно, копив губу,

Пустих забаганок хотілось,

Та враз по дорослому хлопець збагнув:

Живими батьки щоб лишились.

Сирена гуде – звітує відбій

Риска – підсумок втрати

Стенографує реальність в сувій

Клапті нахабної страти.

Хвилею гніву і болі звучить

Дивно гартує, єднає.
В світ попередженням гучно кричить:
Ворог – нападник сконає.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Написала листа уві сні

Репортаж у забуту газету,
Чи, можливо, новелу? Хоч ні!
Оповідку без цілі й сюжету.

Підбирала, міняла слова
Донести емоційний посил
Утворилася майже канва,
Та забракло довершити сил.

Без ноги воїн – миле дівча
Із протезом навчилася жити
Друзі з рідними – сила плеча
Дух звиятиги дали відновити.

Квітку ніжну рослили батьки
У любові, турботі безмежній.
Формувалися певні смаки:
Шанування, думки незалежні.

Мрій виразних, та нечітких
Скрізь буття пробивалось коріння
Хоч, напевно, що серед них
Про війну не спливало видіння.

Зовсім юна, така молода,
Згусток сили з жагою пізнання,
Вмить скалічене лише за те,
Що за волю повстала від рання.

Мов приречені, вірили в мир,
Молитовні плекали щити,
Та війни лиховісної вир
Хлюпнув крові на подих мети.

Із безодні рашистська рука
Тягне в темряву світлий портал.
Заливає ненависть – ріка
Всю планету крізь рваний провал.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Діло, певно, було так

Розпочнемо прямо
Одесит, малий юнак,
Сам гуляв без мами.

Поїзд свій чекав морпіх
Роздивлявся місто.
Хлопчик без страху підбіг
Вигукнув барвисто:

- Дядьку, подаруй шеврон?!
Оченята - буси.
Гамірний гудів перон
Мандрівної туси.

Зняв неспіхом одного
- Ось візьми. Не шкода.
Подарунка стис свого
І на ноги ходу.

Воїн посміхнувся услід.
Подумки вже вдома.
Друзям та близьким привіт
Радощів судома.

Після служби день і ніч,
Бліндажу – землянки...
Про відпустку, певна річ,
Мріялось щоранку.

Вихопив із тих думок
Знову хлопчик хвацько
Ніби завчений урок
Вперше і зненацька.

- Дядьку, а шеврон дасте?!
Не впізнавши просить.
Здивувався. – Отаке!
Щойно дав! Тож досить?!

Вибачайте! П'ять хвилин.
У юрбі розтанув.
Та невдовзі малий джин
Втретє ввічі глянув.

- Я тут теє... Дав пакунок:
Пиріжки і кола.
Це від нас такий дарунок.
Шлях добра довкола.

Незначущий епізод
Ніби в колі руху.
А от ні – один народ
Йде рука за руку.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Без тебе то вже не життя

Як мінімум – неповноцінне.
Гармонія двох душ злиття –
Яскравий вимір наш прозріння.

Її величності нірвані
Тандему часточка звучить.
Всі землі враз обітовані...
У вічність вкрапилася мить.

Шляхи наповнюються світлом
Реально-ілюзорним вщент.
За межі дійсність ллється змістом –
Вибагливий п'янки абсент.

Барвистий потяг невідомий –
Пізнання сенсу навпрошки.
Осяяні чуттєво крони –
Духовних відкриттів вершки.

Чому та як? - Питання зайві:
Розмиті контури в ціні.
Серед розбурханого саява
Зароджуються сил пісні.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Звичайні будні

Очі-ліхтарики вихоплюють
Світло сьогодення.
Із незвіданої темряви майбутнього
Долі одкровення.

Кожен день – перехрестя вибору –
Межевий камінь
Спонукає ступати за обрій
На стежину – промінь.

Сподівання будують реалії
Наповнюють змістом,
Щоб назавтра вступити в баталії
Найдрібнішим намистом.

В душі віддзеркалиться дійсність
Збере запитання.
Відчуття розбурхають вічність
Поклику бажання.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

У ностальгії очі сині

З туманним почерком - в слюзі.
Чуттєва пам'ять по краплині
Качає чаші терезів.

Виводить по глибоким трекам
Об'ємні спогади-стрічки.
Звучання розповзлося «бекам».
Від сонця жевріють свічки.

Живильна сила чародійна –
Відтворює подій пано,
Минуле в огляді повільно
Скеровує швидке стерно.

Безцеремонне споглядання
У віртуальному вікні...
Відкинуті думок вагання –
Реальності плоди рясні.

У ностальгії очі сині.
Від неї сяйво навсібіч.
Потоки часу швидкоплинні
Із сьогоденням віч-на-віч.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Людині страшно зупинитись

Відчути свіжу пустоту.
У світі екшн як відкритись?
Збагнути сталу чистоту?

Шляхи короткий з довгим спільні
Кінцем – початком безумовно.
Життєві пошуки стабільні. –
Роки підтвердять красномовно.

Людині страшно зупинитись. –
Хай краще маятника такт.
Метеликом в ліхтарик битись
Спроможний вперто власний кат.

Відкоркувати мить можливо. –
Реінкарнацій хід спинить.
Душа дозріла, мабуть, диво
У вічність вкrapиться – злетить.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Єство впирається, бунтує

Не хоче з дійсністю миритись
Нутро ще квилить, кров нуртує –
Шукає шлях, яким пробитись.

Змертвілі очі неживі –
Опанував людину ступор.
На серці камінь. В голові
Якась марудна думка гупа.

Бракує сил тобі радіть,
Нестача й для розчарування
Холодні руки не зігрить
Без життєдайного бажання.

Воно, як нитка Аріадни
Тримає впевнено зв'язок
Дає такі чіткі команди,
Що можна пішки до зірок.

Глибокого зітхання важіль
Думок запустить криголам
В хиткій духовній рівновазі
Дасть хід зневіреним стопам.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Піймати тишу

Безтурботність жадана, запрошую
Хаотичних думок приборкати.
Нових порцій знаннями зрошую –
Внутрічерепний гурт ухоркати.

Піймати тишу – неймовірна вдача
Стійкого гомону позбутись в голові.
Одна із сотень збурена задача –
Комаха у густій – густій траві.

Відкрити зору глибину дарунку,
Буття відчути кожною з клітин...
Забарвлення найвищого гатунку
Дзеркально відобразить часу плин.

У хаосу відібраний оазис,
Відстояний, звоєваний хоч як,
Душі дозріти – щонайменше базис. –
Піймати тишу – щедрий долі знак.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Довіра

Рівень та ступінь довіри
Відзначається кожним особисто.
Відсортований шлак зневіри
Грузить сутність важким намистом.

Роки зважених разом вчинків
Красномовно вихоплюють русло.
Від обіймів до поцілунків
Щастя йде підшкірним струсом.

Вищий ступінь розмови в тиші, -
Розуміння зпаковане в слово.
Безроздільно віддатись в інші
Рідні руки – довіри основа.

Зачаровує людей стихія
Панування двох душ в єднанні.
Почуття пари – дух-месія –
Поводир між страхів повстання.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Цікаво пізнавать майбутнє

Словами рідних навздогін
Людина, власне, самотня:
Шляхи різняться – дух один.

Відкинуті знання повз вуха
Із досвідом, мов негатив
Проявляться. Душа дослуха. –
Відвертий мудрості прорив.

Ще вчора мамині повчання –
На слух поваги данина
Сприймаються назавтра зрання
В об'ємі відчуттів сповна.

Питання витесані з років
Формують сутність повсякчас.
З нарізно виважених кроків
Вростаються поняття в нас.

Від вищих знань краплини п'ємо,
Дошукуючи власний смак,
Доповнюємо й віддаємо,
Бо мудре слово – долі знак.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Їх об'єднало сонце

Сонце лагідно грало промінням в руці,
А бентежна душа тріпотіла.
Поміж пальців ховалося двом в кулаці
Невагома та значуща сила.

Крізь віконну прозорість пірнули у дім
Посланці життєдайної зірки,
І легеньким таночком з тінями своїм
Спів пробуджують мови-сопілки.

Двоє різних істот, власне, просто людей
Незнайомці з великого світу
Об'єднали невидиме русло ідей
У картину живу соковиту.

Настрій щастя художник натхненно писав,
А поет вимальовував вірші,
Кожен з них оцю мить через серце пускав,
Щоб в красі об'єднатися з іншим.
Бажань людини не збагнути

Бажань людини не збагнути.
Від стін кімнатки до безмеж.
Світобудову осягнути:
Із закутка – зіркових веж.

Далекі пошуки мандрівок,
Осмилення каньйонів «Я». –
Відсутній алгоритм путівок
Стежина в кожного своя.

«Людина у футлярі» й Будда –
Людська істота кожен з них.
Близька, як і далека, мудра
В потугах знань висот земних.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Самотність

Її обличчя безжально цікаве
В телескопі та під мікроскопом
Розворушені скошені трави
Над тендітні під зваженим кроком.

Кардиган мелодійного смутку
Холодить синтетичним плетінням
Сила воїна чинна в здобутку
Прогорає льодовим горінням.

Шлях проторений тишею тисне
Серед гурту суспільного виру.
Просторово іде, часом висне,
Капелюхом намірявши брилу.

Віддзеркалює повну байдужість
Наміксовану сміхом з колекцій.
Думки стійко формують окружність
Ігноруючи практику терцій.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Рівеньким колом з осені у осінь

Розмірено природа чимчикує.
Людину переплетенням відносин
Незмінно кожним проявом чарує.

І стриманість встаткованого ритму
Заповнює рельєфні всі глибини.
В об'ємну сутність плавну колоритну
Заходиш з щирим подивом дитини.

Оголене до струн сонливе гілля
Гостинно голуб в лапах масажує.
В поривах вітру листяне свавілля
3-D неперевершені малює.

Той вітер з лопотінням крил пташиних
У кожнім кроці плетива пір року.
Пробуджує натхнення сил первинних
Розкрити світ прихований судоку.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Розуміння – покадрові вирізки треків

Виникають спонтанні питання
Глобального значення (для власної самості)
З пошуком відповідей на випередження-відставання
В накопичених резервах печальок та радощів.

Інформаційне поле – сховище треків,
Які безжально дозволено рвати.
Покадрові вирізки створюють ряд стиків,
Значення та форму яких можна самому обрати.

Життя іде за сценарієм ліній.
Режисура дарується бонусом власного бачення.
Накопичений досвід виходить із тіні
На внутрішній перегляд локального телебачення.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Життя пустельника у тиші

Єднанні з космосом думок.
Чуття ширяють сонмом в виші
Тернових істин творить крок.

Духовна спадщина у ньому
Помалу зріє на віках.
До себе власного додому
Зворотній віднаходить шлях.

Та для людей безлюдно жити
Безглуздо. Досвід марнувати.
Даль поза межами істоти
З глибоким внутрішнім єднати. —

Цікава вартісна задача
Від Всесвіту логічний слеш¹.
В прозріння масових призначень,
Мов в воду чистих знань ввійдеш.

¹ слеш — різкий удар

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Дотик до... - пам'ятати

Затравлена віддресированим фарсом,
Шокована усвідомленням самого факту
Істота вібрує каркасом
На протязі кожного життєвого акту.

Реальність у часі породжена
Зависає в палітрі туманності
Сьогоднішнім днем омолоджена
Грубіє у власній безкарності.

Дотик до... - не що інше як пам'ятати ,
Чи скоріше конкретний розпечений спогад.
Назавжди зачинені ґрати
Породжують один за одним позашляхом здогад.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

Життя – нашарування пластів

Дитячий мультфільм із гортання сторінок блокноту.
Малюнки статичні у дійстві на мить оживають.
Хтось довго робив кропітку монотонну роботу,
Якою натхненно відвертість з шматочків ваяють.

Життя в порівнянні – пластів нашарованих витвір
І стосик із днів розмальований фарбами часу.
Відхилення в статистиці кожного знаковий вибір.
Відтворення взавтра вчорашніх сьогодні відразу.

Міксовані пам'ять, розмови плюс насипом зроблені фото
Прокрутиш, гортаючи, створений той самий мультик
Цікава картинка на будь-яку мить із скріншота,
Зв'язок між якими утворює долею вузлик.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

*Зустріч з друзями, мов дзеркало, відображує
Власну кривизну, витверджує від тупої інертності.*

*Ламає істоту в духовних вузлах
Життя постає на перегляд.
Від кожного разу гірчить на устах,
А люди з подіями в кеглях.*

*Забава ще та – (забрало вросло) –
В завуженім просторі дибать.
Безмежного вибору куце весло.
Хіба що клітиною нипать.*

*Поточно стає до вподоби маршрут,
Простенький набір декорацій.
Упевнено стягує пагони джгут
Яскравих джерельних прострацій.*

*Душі невибагливий прілий контент
Збирає навпочіпки крихти.
Світоутворенню вартій сегмент –
Комусь і повзком замість бігти.*

*Торує собі нерозбірливий шлях,
Гординькою вкутане тепло.
У тім'ячко вбитий іржавенький цвях
В шаблони підмотує стебла.*

*Та раптом із простору вигулькнув хтось
Жаданий до щему в судинах.
Своє відображення там віднайшлося
В омріяних разом вершинах.*

*Без жодних зусиль тягомотний експрес
Завмер, мовби вперся у стіну.
Хоч знов народився, чи з мертвих воскрес
По тому, як начисто згинув.*

*Зі світлом на мить легкий новий крок
Відновлений вергати брили.*

Можливым задався до себе стрибок.
Є люди космічної сили.

Оксана Розганяєва

ВСП «Компаніївський фаховий коледж ветеринарної медицини
Білоцерківського національного аграрного університету»

На пробіжці

Свободи відчуття куражить
Міксоване на щасті вщерть.
У русі груз думок не важить,
Синхронізує круговерть.

Прикольний шурхіт під ногами
Легені – повні паруса.
Біжиш безцільно з ціллю в гамі. –
У світлі треку полоса.

Качаєм дух і м'язи в купі
Політ свідомості легкий.
Оновлення бажань розкуті,
Хоч ти вальяжний, хоч прудкий.

Обійми вітру навперейми.
Підтримка далі – в спину дме.
Із дня у день мінливі фрейми
Складають свіжий ритм турне.

Олександра Лешик

ВСП «Технологіко-економічний коледж

Білоцерківського національного аграрного університету»

Біль у серці

Часто як мистецтво.
Не болить - не розумієш.
Завжди за інших ти болієш
Як це гарно,
Але часто все те марно.
Люди вже клебують,
Думи їх пустують
Навіщо спілкування?
Душа впала у дрімання,
На лице вдягають маску.
Чую часто слів я ласку
Навіть як для когось рай,
Про себе ти не забувай.

Олександра Лешик

ВСП «Технологіко-економічний коледж

Білоцерківського національного аграрного університету»

А на душі тоска

Ніби сина заберуть війська.

Вогонь на душі гасне,

Сонце вже не ясне.

Чорніють думи,

Ніби порох з міста Суми.

Діти без батьків

Прсять милостині їх.

Дуріють йолопи незряці

Та ж винні за це наші?

Люди голоду вже знали,

Люди, сім'ї помирали,

Але скупа порука знову й знову

Посікається на нашу мову

Сакуліна Віра

ВСП «Технологічного-економічного коледжу

Білоцерківського національного аграрного університету»

*Селу Галицинівка, що під Покровськом
На Донеччині, присвячується.*

*Чи знаєте ви про красу наших сіл?
Мій славний рід віддавна там осів.
Душа літає над квітучими хатами,
Очікуючи слово й погляд мами.
Та тут нема нікого, крім старої стріхи,
І рідний двір, спориш, колодязь- не для втіхи.
Мовчи, душе моя, так спокійніше,
А я згадаю все, що найрідніше.
Тут запах м'яти і густі сади,
І неовковисті береги,
Де чутно тихе плескання води
І сонця промені ласкаві і легкі.
Уздовж дороги стрілись нам тополі,
Їм вітер гладить листячко поволі.
Мені б зануритись у мрії, та дарма,
Бо часу на мандрівки тут нема.
Душа так розтривожилась у спогадах,
В гірких наповнених страхами снах.
Я так сумую за красою мирного села,
Куди мене у дні війни душа щодня вела,
У час біди, у смутку час, жорстокої загрози,
Бо тепло лише там мені і в спеку, і в шпарці морози.
Та місце радості і спокою забрала в нас війна.
Літати туди може лиш вона.
І я передаю подяку ширу
За те, що дарувало мені віру
У доброту незламного народу
І ніжну звабливість природи.
Я за дитинство вдячна рідному селу,
Яке навчило бути щасливою мене -малу.*

Юлія Іванків

ВСП «Технологіко-економічного фахового коледжу
Білоцерківського національного аграрного університету»

Чому моя країна повинна страждати?

Чому моя країна повинна страждати?
Постійно хтось хоче її звоювати.
Ці війни, страждання, голод і муки..
Чому ж нам дісталось стільки мороки?
Для нас, українців, це не просто слова...
Це наше минуле, за яким тягнуться довгі літа.
Історія наша, байки тих селян, що останні зернята ховали між ям у
печах.
Вони так хотіли, молили, боролись, щоб в нас не було ворогів на
дорозі.
Ніхто б не подумав, що їхні діти, онуки, знайомі, побачать ще гірше,
що їм так відоме.
І знову війна... Війна, що так швидко й раптово до нас прибула.
І знову ці крики, тортури і вбивства, насилля невинних дівчат і
маленьких дітей, поламаних долі стареньких людей.
І вбиті солдати, що за нас так стояли, собою закривали.
Терор тих сімей, що на Сході живуть.
Це все так болить, накіпає, що слів мені вже просто не вистачає.
Чому мій народ повинен страждати?
Чому нас постійно хочуть звоювати?
Забрати в нас землю, традиції наші, вірші і пісні...
Чому забирають в нас мову?
Чому про нас там, на Східній Землі, говорять так підло, не по-
людському.
Мені так болить, за народ свій, країну...
Чому ж нас постійно хочуть убить?

Ольга Харчишина

ВСП «Технологіко-економічний фаховий коледж
Білоцерківського національного аграрного університету»

Пуцу печаль за тихою водою

Потоне - добре,
Не потоне, що ж - життя.
Зап'ю образи чаєм з бузиною,
Всьому свій час.
Геть дум сумних жмуття.
Сама собою будь собі дозволю,
Яка я є?
Не знає навіть ніч.
І де ілюзія, де боротьба з собою
Й самопожертва.
Вся у цьому річ?
А мрії нездійсненні як химери
Через вікно закрите
Вперто в дім.
Дивацтва примха не така й проблема.
Що? Краще мовчки? Ні?!
Хоча... А в тім...

Ольга Харчишина

ВСП «Технологіко-економічний фаховий коледж
Білоцерківського національного аграрного університету»

Торкаюся губами серця сонця
Вдивляюсь в дзеркало оспіваних небес.
Очима прагну увібрати в себе,
Те, що листами стане без адрес.

І тиша обіймає, дзвінка тиша,
Блаженства подих, у долонях світ,
Цілющі роси, гори, що горять водою,
Смерек величних дивний живопліт.

Вплітаю досвід у волосся
Було зерно - стало колосся.
Була сльоза, а стало море,
Була піщинка - стали гори.
І була нота, стала пісня,
Весна! І цього річ не пізня.
Прийшла, не стукала у двері,
Щоб залишити двох в етері.

Ольга Харчишина

ВСП «Технологіко-економічний фаховий коледж
Білоцерківського національного аграрного університету»

А можна?

А можна посмішку я просто запаллю,
Спокійну, зважену, але таку щасливу
І просто тебе серцем обійму,
Щоб стало хоч на мить все небокрилим.

А можна очі-в-очі подивлюсь,
Щоби надії й віри в них нажитись
Й на мить забути все й забути всіх,
І мудрості у зір і у хмарин навчитись.

А можна мовчки все я розкажу,
Що думаю і знаю, і що є жаданим.
Як птаха з клітки в вирій відпущу
Я мрію про добро. Воно є нездоланим.

Ольга Харчишина

ВСП «Технологіко-економічний фаховий коледж
Білоцерківського національного аграрного університету»

Подарунок

Намалюй мені завтра, що буде,
Й небо чисте, без жодних хмарин,
І будинок, де щастя вселилось,
Де коли ти й один - не один.

Намалюй мені казку, що тішить,
В край дитинства ураз поверта.
І садок яблуневий у цвіті,
Де життя є заради життя.

Намалюй мені пісню, що звучна
Без мелодії, нот і без слів,
І любов намалюй, що чекає,
Й подаруй цю картину із мрій.

Олександра Клочко

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Дім

Де б я не була,
В іншому місті або в іншій країні,
Моя душа, мої дороги, де мої близькі,
Завжди повертатимуть в місце,
Яке я кличу домом.
Це стіни ,які приховують в собі тисячі радісних і сумних емоцій,
Які спостерігали, як я зростаю,
Це моє рідне село, в якому я жила,
Це моє місто, в якому часто бувала раніше.
Коли приїжджаю — я насолоджуюсь,
Кожним подихом повітря,
Кожної проїжджої повз машини,
Кожним шелестом листям,
Кожним заходом,
Кожним шумом від хвиль, що розбиваються об скелі,
І відчуттям спокою біля моря
Видами на старовинну архітектуру Одеси.
У домі, в якому я господар,
Де знаю, де лежить загублена річ,
Де найкраще ліжко і душ,
Де є чайник ,який кип'ятить за лічені хвилини,
Де ніхто не насварить,
Де мене завжди чекають.
Більше там не живу, тепер гість
В колись рідній хатині.

Олександра Клочко

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Кухня в бабці

Приходь на нашу стару кухню,
Де часто бували в студентські роки,
Де говорили по "душах",
Де сміялися до болю в животі,
Де розповідали численні історії з життя,
Де розкладали таро,
Де у тихаря від бабки пили вино.
Приходь, заварю нам чай
А, можливо, і наллю щось міцніше.
Зніми свою сталеву броню,
Оголи свою душу, своє серце,
Розкажи про, що болить душа,
Розкрий секрети, які ніхто не зна.
Розповіси, як бути таким розсудливим, спокійним, сильним?
Коли навкруги все палає, руйнується в мить.
Приходь, а я послухаю старого товариша,
Пожартую, як колись.
Розповім свої новини, а можливо, і свої цілі на майбутнє.
Зізнайся, цього не вистачає нам двом.
Все залишиться між нами,
Отут, в нашій старій кухні

Олександра Клочко

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Самотність

Ти спиш одна,
В холодному ліжку.
Загорнулась у ковдру,
Зігрітись цієї осінньої ночі
Зранку – спокійно п'єш каву,
Нікому не побажавши "доброго ранку",
Рушаєш по справам, як і завжди
Вчишся, працюєш, обідаєш,
Без питань: "Ти поїла сьогодні?",
Всі негаразди – сама,
Сама вирішуєш справи.
Посмішка завжди на місці.
Смієшся? Інколи дурницям.
Ти самотійна. Сильна. Незалежна,
Дивлячись на неї, інші думають:
"ніхто її не потрібен, всіх відсилає до біса".
А потім знайдуть,
Як мовчки сидить на підвіконні, згорнуту калачиком.
Саме тоді і зрозуміють, що вона насправді самотня,
Їй потрібне плече, щоб побути слабкою,
Спина, щоб хоч іноді розслабитись,
Не думати за проблеми,
Сорочку, щоб виплакати все, що накопичилось за деякий час,
Ласкаве слово, щоб розтанути в мить,
Підтримка, щоб зібратись до купи.
Сильна, але іноді...
Іноді так бракує "стіни".

Олександра Клочко

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Старша сестра

Час така дивна річ,
Іноді я благаю, щоб дні шли швидше,
Не в змозі чекати зустрічі,
А коли в неї вдома
Хочу зупинити його(час), щоб хоч на трохи довше
Насолоджуватися часом проведених разом з нею.

Я ще досі добре пам'ятаю,
Як ми бились за останній шматок піци,
Як вона розірвала майку, бо я безперервно лізла до неї,
Як вона разом з братом питала, де бабуся сховала цукерки,
Як сварилась за те, що я не поприбирала
Як разом пили каву біля її будинку,
Як говорили по душах вночі,
Як вона давала мені поради,
Як вона плакала на двоярусному ліжку,
А я думала, що це безглуздо

І ось я стою в її кімнаті, в іншій країні,
Де пробула два тижня після довгої розлуки,
Поряд лежать зібрані сумки,
І через декілька годин мені від'їжджати додому
Тепер плачу я.
Бо ще трохи хочу побути поряд з нею.

І я відчуваю себе дитиною,
Що не хоче відлучатися з мамою.
Тільки ми давно не діти,
Ми будуємо свою сім'ю,
Своє майбутнє в різних країнах.

Мені здавалось, що
"мій дім там — де мене чекають"
А зараз, що по-справжньому чекала мене — вона.
І я відчуваю, ніби опинилася в місці,
Яке давно втратила,
Ніби поруч із нею — я знову вдома.

Бо саме вона мене розуміє, як ніхто інший,
Саме вона підтримає мене, коли всі інші відвернуться,
Ніколи не засудить, навіть, якщо моє рішення їй не до вподоби.
З нею так комфортно, як ні з ким.

Наступна зустріч через — 180 днів.
Здається, що півроку це так довго,
А коли обертаєшся назад,
Пролітає так швидко, непомітно.
На(у) цей час, мені буде не вистачати,
Моєї найкращої старшої сестри ♡☐

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Вогонь поезії

Поезій зіткане полотно
У храмі творчому ікони.
Ліризму тонке волокно
Патріотизму щирі дзвони

Поезія це:

Слова та думи поетичні,
Зерно засіяне в полях,
Мелодій фути романтичні
Весняно-поклик у краях

Поезія це:

Любов материнська вінчальна,
Батькове діло броске,
Лелеки зажура прощальна
Листочка пісення просте

Поезія це:

Ранковий погляд Сонця,
Дівочой посмішки сонет,
Калини налиті гронця
Природи вічної це портрет

Поезія це:

Водограєм радості сльоза
Серце в грудях волеліє.
Весняний промінь і гроза
В морози так ласкаво гріє

Поезія це:

Лебідку вірною зустрів,
Ангела бережливе крило,
Магія чарівних цих слів
Вишневим квітом зацвіло

Поезія це:

Немов вуста дівочі
І ніжний дотик вірної руки
Слова дзвінки - такі пророчі
У світлий день, на всі роки

Поезія це:

На віки шлюб зі слів і серця
І діти - народжені вірші
Спомин біля чистого озерця,

Як спокій добрий для душі

Поезія це:

Океану величне роздолля,

Морської пучини сади.

Дарунок приносить вже доля

Сонце-ранок сіяє завжди

Поезія це:

Троянди та білі лілеї

Травневий це спів солов'я

Краплі роси, тополі алеї

Мову чарівну так прославля !..

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Моя земля

Моя Земля, моя Вкраїна!
Ясні́ї ранки й вечори!..
Люби Вітчизну і в руїнах,
Добро для Матері твори!

Мене моя Земля навчила
Любові й шани до людей,
Дала мені натхнення й сили,
Безсоння зоряних ночей

Подарувала цвіт акацій
І ранки світло-голубі,
Любов до Слова і до праці,
Що не дають заскніть в журбі

Земля моя, родинне древо
Гаряче літечко й весна...
Стрункої мальви цвіт рожевий,
Серпнєве золото зерна!..

І на порозі батько й мати,
І діда-прадіда слова:
«Потрібно землю шанувати,
Бо хліб – всьому́ в нас голова!»

Я син своєї Батьківщини,
Нащадок славних козаків,
Живу з любов'ю до Людини!..
І сотні житиму віків!

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Захисникам вітчизни

Сурмили вранці, на зорі,
Коли крукі зчорнили небо.
Палало знизу й угорі...
Дать відсіч ворогові треба!

Синочки-воїни грудьми
До бою стали за Україну.
Лягли козацьми кістями:
За Неньку бились до загину !

Сини, лебедики-сини!
Росою плачуть сиві трави...
Не повернулися з війни...
Земний уклін і вічна слава !

А на полях весна вповні !
А в чистім полі сходи півні...
Кому прощальні шлють пісні,
Кому веселі заздоровні !

Кому печаль гірка в сім'ю,
І плач, і сльози в рідну хату:
Сини загинули в бою...
Як пережить безмірну втрату ?

Хто воскресить ясних синів,
Що світ покинули з громами ?
Їх душі в кронах ясенів
Шумлять тепер під небесами!..

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Осипаний цвіт

Війна непрохана гарцює
Смертельним вихром на полях,
Серця і доленьки руйнує
І сіє скрізь німотний страх!

Леліє нічка сиротину
В обіймах чорних, як смола,
Жене світ за очі дитину
З містечка рідного й села.

Окраєць хлібчика в долоні,
Сліди сльозинок на щоці...
Обід – на кухні в батальйоні,
За татка рідного – бійці.

Розбиті доленьки дитячі.
У вирвах мін весняний сад...
І сльози котяться гарячі,
Як на хати російський «град»!..

Земля наповнена по вінця
Каліцтвом душ, плачем сиріт...
І гинуть, гинуть українці,
Немов од заморозків цвіт...

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Воскресла Україна

України змучена Земля,
України так кричить душа,
Неправда бал чомусь справля,
Шампанить й гіркоту вкуша !
Ой як рани України болять,
Кровоточать і не всі заліковні,
Ночі і весни зовсім не сплять,
Квіти на спомин розмовні...
Руси рветься серце всюди,
Шматками розкидані світи,
Воля і свобода, миру люди !
Солдату України скрізь цвісти...
Після ночі яснії дні,
І весни з солов'ями в гаях.
Очі ласкаві, цілунки щемні,
Спокій і птахи у вільних краях
Мовою рідною вранці співаю,
День приносить радісну мить,
Родину й дівчину кохаю,
Щасливо завше будемо жить
Сяє Сонце і сині сині небеса,
Дитячий сміх лунає ввись,
Україна на віки воскреса,
Народе, за руки візьмись !

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Мова

Мова в душі – з материнського лона,
Мова в колисці гойдала мене.
Мова пречиста, свята, мов ікона.
Мова прославить мене й прокляне!

Гідно звеличить як вірного сина,
І прокляне, якщо зраджу народ !
Мову кохаю, плекаю невпинно
І не чекаю дзвінких нагород !..

Мова – це слово і гідне, й високе.
Мовою рідною завше горджусь.
Мова – Десна́, Чоремо́ша потоки.
Мова – Славутич і Київська Русь!

Мова – це зброя Франка й Украї́нки.
Мова – це слово гучне Кобзаря.
Мова – жар-птиці барвиста пір'їнка.
Мова нам світить в житті, як зоря!

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

На замковій горі

О древнє місто неповторне!
Межа південних рубежів!
За честь Русі в годину чорну
Ішло ти сміло на ножі...

Земля священна Ярослава,
Славетна Замкова гора!..
Ти чула горде «Слава! Слава!»
І чула ти гучне «Ура»!

Росі холодні сиві хвилі
Щоденно миють твій граніт.
Несе ріка за довгі милі
Про тебе славу в білий світ!

Біжить ріка, тече за обрій...
Пливе над нею Ярослав!
Кохане місто, мудре й добре!
За тебе я б життя віддавав!

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Троянди війська України

КАЖУТЬ:

«Війна - то не жіноча справа...»

Фронт побачень і сподівань
Над Україною стоїть заграва
З військовиками час дерзань...

Заграли сурми у похід,

Ряди ставали струнко.

Загони рушили на схід,
Жіноцтво стрій тримає в'юнко

Окраса війська – троянди юні,

Що розцвіли в полях борні.

Тож україночки-красуні

Наближають кінець війні.

А тихий вечір прикриває

Майстерне снайпера віхто

Любовні сіті розправляє

Вскочив – не вислизне ніхто.

То ж справжні феї – медицині

Здавалось шансів вже нема

Рятують воїв, це ж БОГІНІ

Вболівають фібрами всіма

Багато зброї знаємо добре

Та ще співаємо пісні

Серденько маємо хоробре

Коханих ?

Коханих бачимо у сні...

Лунають ніжні колискові

Не завжди місячним ночам

Які ж ці очі загадкові

Нікому, ніколи не віддам !

Молюсь за славних героїнь

Янгола хранителя бажаю

І в день, і в ніч сердець горінь

З сийною перемогою чекаю !!!

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Жінка-воїн

Бог послав Землі жіноцтво,
Плекати осінь, стрічати весни,
Криштально світлеє пророцтво
Любов-добро воскресни !
Капля віри розлилася
В широке долі джерело.
В Україну вдачею вдалася
Життє-часи міцно зажило.
Над прірвою вкраїна стала,
Коли загроза є життю.
Свободу темінь вкрала,
Зів'яли весни на віттю.
Палали дні, громили ночі.
Війна косила всі жита,
Упадо-брови, сльозились очі
Забомблені усі свята...
Зайшли у підземелля діти,
А мати нишком на редут
Полила грядки й ранні квіти
Троянди в ранки заведуть
Смертельні шквали і вогонь
Шматки заліза у людині
Шнурком-бровою заборонь
Село і місто вільні нині
Летіла смерть на всі толоки,
Палало зарево здавна.
Жінка-воїн – сміливі кроки
Приціл освоїла сповна.
Коханий, милий, дорогий
Лечу до тебе у окопи
До перемоги шлях прямий
Боронять волю всі укропи
В атаку йшов вночі загін,
А командир красива жінка
Перемоги високий дзвін
Цвіт синьоокого барвінка.
Коли жінки вже в обороні

Цвісти садам, житам у полі
Кінець війні й не сиві скроні
Хвала свободі й волі !
Штики у землю закопайте
Та обніміть своїх дітей,
З промінням сонечка вставляйте
Стрічайте проханих гостей !

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Хліб перемоги

України дари – землі родючі
Пшеничні безкраї поля
Сади кучеряві й квітучі
Пісню від серця чути здалля...
Ординці підступно повзли
Людські душі топтали
Брехливо брутально прийшли
Супротив гідний дістали
Жінки України – руки робочі
Як світло довгою пільми
Молитви, думи пророчі
Вогника з печі візьми
Хлібний заміс – мрія, доле, одна
Вільні краї, у дібровах свобода
Країна заможна й грядна
Єдині людина й природа
Дух перемоги синам у окопи
Хліб з добрих рук смакував
Батько і матір – захист охопить
Кожен воїн тепло дарував
Час перемоги стражданий
Коровай на столі запашний
Стук у двері мамою чеканий
Ранок росяно-сонячний
Хліб перемоги – прапор свободи
Хліб перемоги – відлуння боїв
Хліб перемоги – дороги й походи
Хліб перемоги – тиша гаїв

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Рідному університету (посвята)

На площі Волі, на Соборній,
У серці Київської Русі,
У Білій Церкві неповторній
Храм науки в златі і красі
Поколінь студентів – тисячі
З Сонцем сідаймо за парти
Добра і світла збирачі
Знаємо й серйозне, чуємо жарти...
Шлях вибраний від серця,
Крокуємо разом у світи,
Черпаємо знань із чистого озерця,
Тут долю в юності знайти
У кожного стежки-дороги,
Далекий шлях і все життя
Альма Матері пороги,
Душевні, щирі каяття
Науки, людкості, братерства
Навчає ВУЗ в усі часи,
Професійності й партнерства
Частку серденька даси
О, Сонце-світ, доля широка,
А в них лиш діти ми твої
Йдемо ! Постава висока
В мирні, щасливі й заможні краї !

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Студентська родина

Батьківська благовість прийшла
Політ з гнізда раненько
Душевно кликано ввійшла
Мрія в молоде серденько
Студенства - молодість пора,
Дні чудові та крилаті.
Непізнаного стоїть гора
У навчанні молодо-завзяті.
Зустріла молодість любов
Такі чудово-добрі очі.
Сім'я студентська знов і знов
Юнацькі сни завжди пророчі.
Мить летить вперед невинно
Не зупинити вже ніяк.
Життя складалось досить чинно
Зернятко змелено - вітряк
Студенства золоті часи
Філософсько-зримі дати
Молодість, старань даси
Життєво можеш розпочати.
Життя чекає молодих
Та наповняє новим змістом
Цілеспрямованих й міцних,
Хода тверда селом і містом
Достоїн будь звання студента
Та досить високо неси
Незламний рух святого членства
Бажаємо Сонця та Роси !

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Батькові

На обрії батьківська хата,
Зелені простори садів...
Турботи всі ваші, мій тату,
Я серцем завжди розумів...

Гарячим, розчуленим літом
Водицю з кринички несу.
Любуюся сонячним цвітом,
Збиваю ранкову росу...

Усі ваші радощі й болі,
Турботи святі про сім'ю
Навмисне чи то поневолі
Узяв я в дорогу свою...

У вас, тату, щедрі долоні,
На них – мозолі й трудодні...
Хай сніг опустився на скроні,
Ви юні, як місяць вповні!

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Перший сніг

Білий сніг на жовтому листі
Перший сніг, як холодна сльоза
Де ці квіти барвисті ?
Вочевидь, де травнева гроза
Перший сніг, іду до кохання
Перший сніг, що чекає весну
Перший сніг, щире признание
Щастя у долонях несу
Сніжинка, що загорне журу
Милим квітом зласкавить
Ніжно-шепіт з побачень зберу
Долю-ласку щиро зсерцявить
А ще в буревії й вітри
Світлі мрії візьмуть й залоскочуть
Морозницю з думки зітри
Голубки ласко-воркочуть
Пір'їнкою зимівка летить,
Завірюхи в заграві
Падосніг так мерехтить
Зимо-Сонці світо-ласкаві
Перший сніг, як погляд дівочий
Покриває грайливо серця
Неспокій цнотливо співочий
Сніжно-танень голубі озерця.

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Славень весні

У небі чекані Стожари
Буя завітчана земля,
Пливуть гаптуно-хмари
Кипінь садів щодня справля.
Весняно-пишная берізка
Віття-коси розпустила.
По гаю біжить доріжка
Солов'їна нічка запросила.
Цілющоросий гаївник
Соловейник буйноквітний
Травнево в душу так проник
Сердечних мальв провісний.
Там вже зіроньки чекали
Ніжно-миле дівування
Трави пісні гей плекали
Кохання щирого признання.
Обнялися світлі долі
Та схрестились два серця.
Полетіли в життє-далі
Разом стали до вінця.
Травню, справжній славень весні
Наповнює серце світлиной
Завітчані душо-пісні
Україну вкриваєш перлиной.

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Пташина пісня

Пташині хори на престоли
Крилаті пісні величаві
Садах і широкому полі
Плетено-промінь в заграві.
Райдужна пісня - перлина
Видзвонює мільйон кольорів.
Вокалу справжня вершина
Істинно райських ангелів спів
Солов'ї акордують у травні,
Червневий сіяє фальцет.
Дівчина розкрила всі ставні,
Хлопчина приносить букет,
Як прийдеш по зорі у садок,
Пісня пташина зустріне.
Оберем назбираю квіток
Признання лунає пір'їне.
Цвіт калини молодечий
Кетяг плоду, ох сяйний
Вмить прийшов щасливий вечір
Огорнув вже сміх дзвінкий
Загляне в віконце весна
Ніжним квітом отак ошасливить,
Заспіває Славутич й Десна
У світах оця пісня окрилить.

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Гаряче серце

Квіти знов нагадали,
Що самотні вкрай вечори.
Дні весняні настали,
Руки вірні дівочі бери...
Пригортай до гарячого серця
Ніжним щемом скоріш пригости,
Мостились гнізда-кубельця
Барвіночкам тільки цвісти.
Зорі стиха у небі літали
В вальсі ніжнім танець кружляв,
Доля із щастям співали
Любий, коханий чекав.
Зозуля щедро накувала
Аж цілу тисячу років,
Циганка чесно нагадала
Любов і вірність сто віків
Водограю, чисте джерельце
Оksamитом вода мерехтить,
Набираю долі відерце
В парі щасливо будемо жить.

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Жінкам України

Ми народилися Жінками -
Нести в цей світ добро, любов,
Й лише промінчиком чекання
Відігрівати дім без дров.

Плекати, пестити, любити
І віддаватися сповна.
Ростить дітей, надії, квіти
Коли то осінь чи весна

Тепло, що з наших душ зіллється,
Розтопить все – і гнів, і лід
І як усе це нам вдається
Впродовж десятків тисяч літ

...А ми сміємося крізь сльози,
Від щастя плачемо дурні,
Поезію вершимо з прози
І усміхаємось у сні

За це й життя можна віддати –
За цю малесеньку сльозу,
Жіночу посмішку незлу,
Бо в них вона – дружина й мати !

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Кришталь кохання

Кохання зіронька зійшла –
Промінчик серце осяває...
Любов – як птахи два крила.
Без крил пташина не літає.

Минулих днів мені не жаль:
Були вони з печалі й болю...
Крихку й блакитну, мов кришталь,
Оберігаю світлу долю.

Хмаркі під сонцем розійшлись,
Похмурих днів немає в небі,
І серце б'ється, рветься ввись:
Живу тепер лишень для тебе.

Відпий солодкого вина
З гіркого келиха розлуки.
Цілує сонечко весна,
А я твої цілую руки...

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

День новий України

Ласкавий ранок заспівав
В танок запрошує квітучий,
Мелодій пелюсток зібрав
Увертюр клубок разючий
Небу мерехтіли тополя,
Ясну торкаючи блакить,
Курли гортанить із далля
Весна мережкой майорить
Весняний день гойдає далі,
Вишневий цвіт гортає дні
Всихають сльози і печалі
А карі очі в раннім сні
Любисток мріє в вінок весільний
Пшеничний місю коровай
Молотву БОЖУ в день недільний
ГОСПОДНЮ благість зустрічай
Поволі сонечко сідає
Затьохкав знову соловей
Дівчинонька добре знає
Коханий прийде до дверей
День новий обніма Україну
Благословля на добрі діла
Щирх друзів знову зустріну
Обіймімось – дружбі хвала !

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Життєва історія – із українського життя часу...

ЕПОГЕМА ЖІНЦІ

Настала ніч, темна й не проглядна. За вікнами хоч очі вибирай. Я наче спав, аж тут: Прокинувся від зойку – крику! Ввалився в хату, ступнями товче, кидаючи додолу все нажите... Триклятий батько-нерід, проснувшись, крикнула мати спантелику!

-Ой, Боже мій! Не руш, не бий! А він топтав, крушив й прощення не просив... І завжди так тоді було... Не знав куди було мені діватись, якби в житті її я не зустрів...

Чарівно-ніжне почуття розквітло, коли мені ішов шістнадцятий. Воно могутнім струменем вдень і вночі, вранці й увечері бентежило моє юнацьке тіло і душу. Що б не робив, до чого б не навернувся, а переді мною вона – чарівна, ніжна й кохана!

Коли квапишся до школи, трохи зачекаєш, щоб першою йшла вона, граціозно ступаючи по сходинках. У класі вона сідала за свою парту, і була та парту мені наймилішим предметом серед усього розмаїття шкільних меблів. Що там директорська червона шафа чи древній завучів стіл? Все одно що нужденна халупа і царські палати.

Її напрочуд грайлива постать, де б не була, як не повернулася, - все до ладу, і до лиця, і до пуття. Пишне каштанове волосся облягало її плечі, вигравало блиском, мов сонячний промінчик на вранішній росі, а небесна синь очей навіки заповонила душу. Коли зустрінеш той погляд, у грудях вирує, а я боюся підійти... Бо палю, ковтаю той їдкий дим, боюся, що вона, що... А як скажуть, що інколи чаркону, - і все, всі мрії – шкереберть, як після пострілу горобці... Сяду увечері, точніше скільки вечорів сідав, щоб написати якось, а думки – геть, як оси – вжальть, вжальть і втечуть, а потім знову живуть, вирують. Нічого не можу з собою вдіяти. А душа горнеться, думка нуртує, а серце вичікує мить блаженну. Був і вечір, а за ним ніч, її садиба, густа трава, низький перелаз, а я обнявся з нічною прохолодою і не смів ступити на поріг. Так і зустрів я вранішню зорю... Вона і гадки не мала, що під цією шевелюрою криється вогонь. Бували в неї хороші хлопці – добрі люди хазяйновиті. Побудуть-побудуть та й ідуть – вона навіть і не згадувала про них. Та ось дійшов і я останньої межі: мене прикрасила сорочка, неначе сніг, костюм, де стрілки брюк – як лезо меча. Ось хвіртка, двері. І я стою в хаті, де дівоча краса сонечком сяє. На мене дивляться дві зорі-зоряниці здивовано, здивовано й ніжно. Я взяв її за руку а мати сидить тихо-тихо і дивиться на нас. А в моїй душі слова закипають!

– Я був ганебним і мерзенним, я був. А зараз...зараз будь моєю!...

Я облишив пиячити, палити і більше інших жінок ніколи навіть не бажав. І ось вже десятки літ: щоранку моя кохана заплітає косу, яка знову ляже на її смерековий стан, а очі...Очі заграють іскорками і м'яко та тепло торкнуться моїх очей.

Чарівний день, казкова ніч, бо зі мною кохана, єдина Жінка, а значить продовжується у вічність життя!

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Поціновувач

*Доброго вечора мила україночко Кристина Горлач !
Пише вам поціновувач вашого талану та вроди поліської...*

Ваш дружній кіно-колектив натхненно працював над зйомками три дні поспіль у дендропарку «Олександрія». Ви знімали відео-кліп, так нам сказали пересічні Білоцерківці. Ви, головна героїня, це мені, сказали працівники парку.

Я прогулював..., не важливо кого, але якто таємно спостерігав за Вами, дорога Кристинко... У Вас все вийде, відчуваю Ваш менталітет.

Розумієте..., так хотілося стати біля Вас поруч, але... це було не можливо... Ви ж актриса кіно, а я...зовсім, зовсім простий хлопець..., але з великим серцем ! Чуєш, Кристино, з великим і глибоким серцем, і відкритою душею !

Зловив себе на думці, ось там біля берізок де був танець-вальс, картав себе: «Чому не я стою поруч, а той юний, вродливий легінь, чому ? Вибач...».

Так хотілося бути біля тебе, уявляєш навіть стати вітром - і ніжно, ніжно колихати твоє пишне волосся, ось там, біля «Руїн». Або на мить стати молодим місяцем і заглянути у твої безмежно блакитні очі. Адже вони у тебе коли сяє сонечко - глибини небесно-космічної... Коли ти віддалялася від «нього», знову таки, біля тих «Руїн»..., я готовий був тебе перехопити і бігти з тобою за руку далеко-далеко по вранішній росі...

А ще..., Кристинко, тільки не посміхайся, вибач, якось це саркастично, чи що?.. Уявляєш, мені хотілося стати каретою, так так, саме нею і проїхатися із тобою по всьому парку. І їхати так, щоб тебе аж заколисало, а ти трішечки перепочила би. А я тоді стояв би собі та все милувався твоїм тихим сном, ніжним диханням та небесною вродою... А ще, хотів би привезти тебе до себе, до моєї домівки, зайти у господу, стати перед матінкою і сказати голосно та гордо:

«Матусю, це моя кохана, ми будемо в радості і щасті тільки у двох на завжди, чуєш на віки !...»

Чув від добрих людей, що ти, Кристинко, добра господиня, вміла та дбайлива. Адже твої ніжні руки творять кулінарні шедеври. Але пробач я не про шлунок, а про те, що ти талановита в багатьох людських іпостасях. Прошу БОГА одне, змилуйся, дозволь мені бути поруч із цією королевою, так я не помиляюсь королевою королів ! Кристиночко, ти будеш чудовою матусею хлопчика, який бігатиме із очищами кольору піднебесся та чорнявої дівчинки, із косою «до пояса» із чарівною твоєю посмішкою...

Але, що це, знову «вирищить» ваш режисер: актори в кадр, де героїня, мотор, подайте мені Кристину ! Для чого вона тобі, чоловіче, ти бачиш її тільки як актрису, а я - як чудову, милу та чарівну ЖІНКУ!..

Василь Лясота

Факультет ветеринарної медицини

Білоцерківський національний аграрний університет

Очі жіночі

Зустрілись очі у дорозі,
Коли ішов в далеку-далечинь...
Згадав на рідному порозі
Про їх блакитну майоринь.
У снах приходили ранкових
Та все співаєте пісні,
Купаюсь у мріях веселкових.
Щиро всміхаюся весні
ДЕ ?

Ті очі, що ранки голубі
І Сонця промінчик впадає.
Цю радість не втримаю в собі
І погляд, що ніжно обвиває...
Життя зовсім не струменіє,
Не плакається гармонія душі,
Архітектронно серце мліє,
Біль роїться в кантуші.
Айсберг мук давно чаклує,
Душа немов прибудна птаха
Жіночі очі ! Це так милує
Щасливим буду - я не невдаха !
ДЕ ? ДЕ ? ОСЬ !

Ті очі, що вогонь запалили,
Підняли до небесних висот
Кохання на вік воскресили
Тож сіяй же велична з чеснот !
Вдень і вночі кохана чекає
Бо українська жіноча краса
Що вражає, чаклує й плакає
Торжествує ! Повік не згаса.

Галина Шевчук

ВСП «Тульчинський фаховий коледж
Ветеринарної медицини БНАУ»

Чи знаєш ти, що доля складається із знаків
Постійних натяків, планів та звертань?
Всього лиш глянь- і бачиш поле гарних маків.
Іди вперед собі, уже без спотикань!

Пізнаєш мову світу,
Пройдеш по гладі, далі в бік.
Можливо, знайдеш той бажаний кусок граніту,
Що не досяжний геніям вже цілий вік!

Скуштуєш щирості насіння,
Зап'єш все вічним почуттям,
А головне у цьому всьому –
Лиш терпіння, якого вже нема у всіх вірян.

Адамишина Дарія

ВСП «Тульчинський фаховий коледж
Ветеринарної медицини БНАУ»

Війна застала нас зненацька

Ніхто її і не чекав.

Не чекав тих втрат,

Ночей мільйон безсонних.

Скільки болю нам принесла –

Слів було би мало?!

Скільки сліз пролито... матінки і батька.

Хтось когось утратив – серце розриває.

Тож ніколи не забути

Весь той біль і страх!

Ірина Червонюк

ВСП «Тульчинський фаховий коледж
Ветеринарної медицини БНАУ»

Ветеринару

Один чоловік із сумними очима
У ветлікарні стояв під дверима
Коли він нарешті зайшов в кабінет.
Приніс своїх скаргів він цілий букет
На тещу, на жінку, на власних дітей.
На безліч невдалих, безглузвих ідей.
Ветлікар йому відповів дуже чемно
- Вам до психолога треба, напевно?
Але чоловік заперечив відразу:
- Ні! Мій шановний, у жодному разі!
До вас мені лікарю - й ледве не плаче,
- Тому що життя в мене справді, собаче!

Ірина Червонюк

ВСП «Тульчинський фаховий коледж
Ветеринарної медицини БНАУ»

Хворий кінь

Лікарю, трапилась в мене біда.
Погана у коника стала хода.

І що з ним робити, я справді, не знаю.
А він бідолашний собі шкутильгає.

І так через день: то рівненько біжить,
То кволий занадто і хворий лежить.

На те відповів лікар так професійно,
Коли говорив він рішуче й спокійно

- Пораду таку я вам дам, пам'ятайте,
Як коник здоровий, у той день продайте!

Ірина Червонюк

ВСП «Тульчинський фаховий коледж
Ветеринарної медицини БНАУ»

Час

А час – учитель,
Він навчає жити.
На помилках,
На прикрощах,
Брехні.
Як рідним
І безцінним дорожити,
Навчить
Спокусі говорити - «Ні!»

Час невблаганний
І йому байдуже,
Чи ти щасливий,
Чи кохав, чи ні,
Чи серце крижане
У тебе, друже,
І чи душа
В пекельному вогні.

Навчить втрачати,
Плакати й радіти.
Час не збагне,
Встигаєш ти чи ні...
Роки й без тебе
Він складе в століття.
І буде час,
І миру і війні.
Ще будуть гарні
Весни і цвітіння.
Все буде вчасно:
Зорі , листопад,
Будуть зростати
Нові покоління
І вже нічого
Не вернеш назад.

За цінний час
Подякуй щиро Богу.

Не поспішай,
Не скаржся,
Поміж тим,
Старайся з часом
Ти іти у ногу,
Умій радіти
Й насолоджуватись ним!

Анастасія Гутник

Економічний факультет

Білоцерківського національного аграрного університету

Я – українка!

Я українка! Скільки в цьому слові
І почуттів, і змісту, і тепла,
І сили духу, радості, любові,
І мужності у битві проти зла!

Я українка! Маю щедрий спадок-
Скарби духовні з глибини віків,
Це – магія веснянок і колядок,
Чарівність вишиванок і вінків

Я українка! І в мені нуртує
Козацький гарт і Чураївни спів.
Біда країни і мене хвилює,
Що на Донбасі в бій веде синів

Я українка! Я іржі не маю
На совісті, і в серці, і в душі.
Я друзів хлібом-сіллю зустрічаю,
Мені проблеми їхні не чужі

Я українка з міста понад Россю,
У Білій Церкві народилась я.
І мрію, щоб у мирі всім жилося,
Хай стяг наш над Європою сія!

Анастасія Гутник

Економічний факультет

Білоцерківського національного аграрного університету

Дзвони Михайлівського собору

Затремтіли прадавні ікони,
Зблідли фрески старі зусібіч:
Б'ють на сполох Михайлівські дзвони
У грудневу скривавлену ніч.

Вперше дзвони набатом звучали,
Коли вісім століть перед цим
Йшла татаро – монгольська навала
На наш Київ прокляттям страшним.

В час Майдану, - тривожний, нелегкий,
Коли повнилися гнівом серця,
Стала прихистом від небезпеки
Ця обитель героям – борцям.

Били дзвони, гриміли, лунали,
Непокору будили в душі,
До єднання народ закликали,
Бо терпіння було на межі.

І вуста розкривались пошерхлі,
Гімн державний нескорено плив.
А Михайлівський золотоверхий
Україну благословив!

Анастасія Гутник

Економічний факультет

Білоцерківського національного аграрного університету

В музеї народного побуту

Рубель і прялка, жнукто, жорна,
Ослони, жердка, мисник, піч ...
Тут атмосфера неповторна,
Час освятив тут кожную річ.

Ступаєм тихо і несміло,
Тамуєм подих кожную мить.
На сорочках – червоне, біле.
І чорне погляди ятрить.

Невтомні руки ткали, пряли,
І шили й вишивали їх ...
Немов до нас стежинку слали
Жінки із помислів своїх.

Макітри, глечики, горнята ...
Який умілець їх творив?
Селянська чепурненька хата, -
Мого народу диво з див.

З такої хати йшли до волі
Духовні велетні, борці,
Щоб квітували в нашій долі
Жовто – блакитні прапорці.

Даниїл Чумак

ВСП «Технологічно-економічний фаховий коледж
Білоцерківського національного аграрного університету»

Твоє волосся блищить, мов місяць над морем

І посмішка ясна, як зоряне небо.
І очі так сяють, як в морі цьому зорі,
Не зірву свій погляд од тебе.

Шкода, що ніколи в житті не побачиш,
Як серце від тебе палає.
Твої очі для мене багато що значать,
Але я в цих очах затухаю.

І кожна смерть небесної зорі,
Що з неба вже мертвою пала,
Святив я тобі, любові своїй,
Що б мене назавжди покохала.

Минули роки, ти мене вже забула,
А я лиш згадаю з сльозою,
Як я уночі на даху слідкував,
За кожною павшою зорькою.

А я лиш все мрію, я мрію колись
Узяти хоч раз твою руку.
Щоб врешті віків наші душі сплелись,
І до решти віків без розлуки.